

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123201355
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123201355.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C., D. XX. E. F. XX, zastúpená: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, 091 01 Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária Nagyová Tenkáč, s.r.o., so sídlom 821 01 Bratislava, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/9/2023-68 zo dňa 24.5.2023 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Prvoinštančný súd zistil, že pôvodne v konaní sp.zn. 8Csp/15/2018 žalobkyňa podala voči žalovanému žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.228,74 eur z dôvodu, že dňa 20.10.2006 uzavrela s právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou Cetelem Slovensko, a.s. zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 686,82 eur. Súčasťou formulára zmluvy bola aj žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca. Časť zmluvy C formulára, ktorá sa týkala práve tejto žiadosti, súdy vyhodnotili ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, prípadne považovali túto časť zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy za neplatnú.

Z úverovej karty žalobkyňa čerpala 14.416,75 eur, zaplatila 17.645,49 eur. Žalobkyňa vychádzala z výpisov z úverovej karty, ktoré pripojila k žalobe.

Žalovaný vo veci sp.zn. 8Csp/15/2018 pripojil potvrdenie o prijatých platbách v úhrnnej výške 16.651,21 eur a so žalobou nesúhlasil. Neuznal ani základ uplatňovaného nároku žalobkyne.

Prvoinštančný súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie 2.234,46 eur v prospech žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38 %. Prvoinštančný súd považoval zmluvu o revolvingovom úvere za neplatnú, pretože právny predchodca žalovaného a žalobkyňa uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere určenú na kúpu tovaru vo výške 763,12 eur. V časti C zmluvy bola žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a vydania úverovej karty bez toho, aby boli uvedené konkrétne náležitosti, ako je výška úverového rámca a výška úroku. Úverový text formulára bol bez možnosti ho zmeniť, bol písaný drobnejším písmom oproti písmu v zmluve a spotrebiteľ

v neprehľadnom texte nemal možnosť zistiť, že spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvára aj zmluvu o revolvingovom úvere a aké sú jej zmluvné podmienky. Prvoinštančný súd vyvodil absolútnu neplatnosť spornej zmluvy podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok prejavu vôle žalobkyne, neurčitost' a nedodržanie písomnej formy. Zároveň vyhlásil, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorú už v minulosti vyslovil iný súd v obdobnej veci.

Proti tomuto prvoinštančnému rozsudku bolo podané odvolanie oboma spornými stranami. V odvolacom konaní žalovaný predložil doklad o tom, že namiesto sumy 16.651,21 eur reálne žalobkyňa zaplatila 17.595,21 eur. Odvolací Krajský súd v Prešove rozsudkom sp.zn. 9CoCsp/7/2021 z 24.2.2022 sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu a vzhľadom na to, že žalobkyňa proti pôvodnému potvrdeniu, ktoré predložila od spoločnosti BNP PARIBAS, PERSONAL FINANCE SA, nevzniesla žiadne výhrady, na argumentáciu uvedenú v odvolaní neprihliadal.

Prvoinštančný súd prejednávajúcu vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a ďalej podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Dospel k záveru, že základ nároku žalobkyne je daný, pretože bolo preukázané úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti v konaní sp.zn. 8Csp/15/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Prvoinštančný súd poukázal na to, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu a takisto reparačnú funkciu a dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa. Pri posúdení výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadal na to, že žalobkyňa bola v pôvodnom spore úspešná z dôvodu porušenia ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri uzatváraní revolvingového úveru a ďalej pre nedostatok obligatórnej písomnej formy zmluvy. Vychádzal aj zo skutočnosti, že časť zmluvy zakomponovaná ako časť C už v minulosti bola označená za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v tejto časti právny predchodca žalovaného porušil svoje zákonné povinnosti dodávateľa a práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Vo vzťahu k výške konštatoval, že je dôležité vychádzať z kritéria primeranosti.

Prvoinštančný súd zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu spočívajúce predovšetkým v tom, že konaním právneho predchodcu žalovaného bola spôsobená žalobkyňi materiálna ujma a tiež v tom, že išlo o vážne porušenie zákona, ktoré súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Je ťažko pochopiteľné, že žalovaný tieto okolnosti prehliada a zdôrazňuje, že žalobkyňa bez námietok využívala úverovú kartu, čo však pre súd nie je dôležité.

Za relevantné považoval prvoinštančný súd aj správanie samotného žalovaného v predchádzajúcom spore sp.zn. 8Csp/15/2018, keď súdu predložil potvrdenie o úhradách žalobkyne, v ktorom nezahrnul jej platbu vo výške 1.000 eur. Prvoinštančný súd nemohol vylúčiť ani jeho úmysel zavádzať súd touto nepravdivou informáciou a listinným dôkazom. Žalovaný akcentoval, že žalobkyňa tento dôkaz nespochybnila.

Takéto správanie sa je neakceptovateľné, a preto súd nemal žiadne pochybnosti o dôvodnosti uplatneného nároku vo výške 1.000 eur, teda vo výške materiálnej ujmy, ktorá žalobkyňi nebola priznaná v predchádzajúcom spore, a to len preto, že žalovaný predložil dôkaz obsahujúci nepravdivú informáciu o výške úhrad žalobkyne. Iný výklad by bol v rozpore s princípom spravodlivosti.

O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Rozhodnutie záviselo od úvahy súdu, a preto žalobkyňa bola v spore úspešná a súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP. O výške bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný v odvolaní tvrdil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že prvoinštančný súd v odôvodnení vychádzal, okrem iného, aj z plnenia sankčnej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na aktuálnejšie rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa ktorých sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia nemá byť podstatou primeraného finančného zadosťučinenia. Preto prvoinštančný súd nesprávne vec právne posúdil.

Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia nezobral do úvahy aj okolnosti na strane žalobkyne, keď pri primeranom finančnom zadosťučinení nie je potrebné prihliadať len na porušenie práva žalobkyne ako osoby, ktorá úspešne uplatnila svoje právo, ktoré bolo porušené, ale aj je potrebné skúmať správanie sa takejto poškodenej osoby. Prvoinštančný súd sa vôbec týmto nezaoberal a úplne odmietol zaoberať sa skutočnosťou, v zmysle ktorej žalobkyňa čerpala z kreditnej karty peňažné prostriedky pravidelne a kontinuálne po dobu 8 rokov, čím celkovo vyčerpala viac ako 14.000 eur. Výška spotrebiteľského úveru pritom bola len vo výške 686,82 eur. Napriek tejto skutočnosti žalobkyňa počas celého konania tvrdila, že o čerpanie z kreditnej karty nemala záujem. Túto okolnosť prvoinštančný súd vôbec nezohľadnil. Táto okolnosť podľa žalovaného môže ovplyvniť uplatnený nárok

žalobkyne, najmä čo do určenia jeho výšky. Prvoinštančný súd preto vec nedostatočne skutkovo vyhodnotil.

Záver prvoinštančného súdu o okolnostiach v súvislosti s úspechom žalobkyne v spore v pôvodnom konaní a čiastočným zamietnutím nároku čo do sumy 1.000 eur nemôže byť predmetom posudzovania. Záver prvoinštančného súdu o výške priznaného nároku žalobkyne je neudržateľný. Žalovaný v pôvodnom konaní označil a pripojil dôkazy, a to potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 10.5.2018, potvrdenie o prijatých splátkach zo dňa 10.5.2015 a rozpis úverových splátok. V rozpise úverových splátok bola uvedená kreditná platba vo výške 1.000 eur zo dňa 17.10.2013. Uvedené priamo rozporuje skutočnosť, ku ktorej dospel prvoinštančný súd o tom, že by žalovaný chcel úmyselne zavádzať súd a nezahrnúť platbu žalobkyne vo výške 1.000 eur. Išlo o nedopatrenie, keď v rozpise úverových splátok však jednoznačne vyplýva, že sumu 1.000 eur žalobkyňa uhradila. Hodnotenie konania žalovaného prvoinštančným súdom ako neakceptovateľné je prísne, nijako nezodôvodnené, čím bolo porušené právo žalovaného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na jeho preskúmateľnosť. Samotné predloženie dôkazného prostriedku, v ktorom absentuje platba žalobkyne vo výške 1.000 eur, nemôže zakladať dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur. V priebehu konania pred prvoinštančným súdom platba nebola žalobkyňou rozporovaná. Nedošlo k namietaniu ďalších listinných dôkazov, ktoré predložil žalovaný na pojednávaní dňa 18.9.2020. Prelomenie zákonnej koncentrácie konanie nemôže smerovať k odôvodneniu uplatneného nároku vo výške 1.000 eur ako materiálnej ujmy vzniknutej na strane žalobkyne.

Žalobkyňa ako spotrebiteľka v tomto konaní musí vyvinúť aspoň nejakú aktivitu na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, najmä čo do výšky. Rozhodnutie prvoinštančného súdu nereflektuje závažnosť porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľky, neposudzuje ani neprihliada na závažnosť prípadného takéhoto porušenia a dosah do individuálnej sféry žalobkyne. Pred prvoinštančným súdom v tomto smere neboli vykonané žiadne dôkazy. Uvedené okolnosti sú dôležité pre vyčíslenie výšky nemajetkovej ujmy. Priznanie výšky bezdôvodného obohatenia v pôvodnom konaní vo forme primeraného finančného zadosťučinenia je v rozpore so zmyslom tohto právneho inštitútu. Preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a uplatnil si trovy konania.

4. K odvolaniu žalovaného zaujala písomné stanovisko žalobkyňa, ktorá uviedla, že základ uplatneného nároku je daný. Revolvingová úverová zmluva upravená pod bodom C klasickej úverovej zmluvy je všeobecnými súdmi označená ako neprijateľná zmluvná podmienka. Pokiaľ sa týka výšky uplatneného nároku, neexistuje exaktné stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, výška závisí od úvahy súdu. Jediným kritériom je primeranosť. V konkrétnom prípade priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje reálne vzniknuté bezdôvodné obohatenie, ktoré nebolo súdom žalobkyne priznané z dôvodu, že žalovaný v konaní Okresného súdu Prešov, 8Csp/15/2018 predložil chybnú platobnú históriu zo dňa 10.5.2018, v ktorej neuviedol platbu žalobkyne zo dňa 14.10.2013 vo výške 1.000 eur. Až v odvolacom konaní túto chybu priznal a predložil platobnú históriu zo dňa 11.12.2020, v ktorej už platbu zo dňa 14.10.2013 vo výške 1.000 eur zaevidoval. Je teda nesporné, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo výške 1.000 eur došlo a nebolo žalovaným žalobkyne vrátené. Účelom primeraného finančného zadosťučinenia v konkrétnom prípade je dovŕšenie ochrany spotrebiteľa, ktoré bude spočívať v faktickom dorovnaní reálne vzniknutého bezdôvodného obohatenia, ktoré nebolo žalobkyne zo strany žalovaného zaplatené. Nad rámec výšky doplatku reálne vzniknutého bezdôvodného obohatenia žalobkyne nebolo priznané ani jedno euro. Preto žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil. Uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalobkyne zaujal písomné stanovisko žalovaný, ktorý sa pridŕžal svojho odvolania a navyše uviedol, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení v súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia opätovne uvádza, že táto stelesňuje bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo v pôvodnom konaní predložením chybných platobných historíí žalovaným. Žalovaný s týmto tvrdením nemôže súhlasiť, keďže v pôvodnom konaní ako dôkazný prostriedok označil aj rozpis úverových splátok (prehľad obrátov), v ktorom táto kreditná platba neabsentovala. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie tieto nezrovnalosti nerozporovala; na nepopreté skutkové tvrdenia sa preto správne hľadelo ako na nesporné. Čo sa týka dôvodnosti uplatneného nároku vo výške 1.000 eur, žalovaný mal za to, že prostredníctvom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia nemožno len prosto žiadať o dorovnanie, resp. doplatenie bezdôvodného obohatenia a zároveň zjavne prelamovať zákonnú

koncentráciu konania. Prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal správaním žalovanej v pôvodnom konaní a okolnosťami, že žalobkyňa viac ako 8 rokov čerpala úverové prostriedky, ktoré niekoľkonásobne prevyšovali spotrebiteľský úver. V danom prípade nie je daný priestor na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je predčasné.

7. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že predmetom uplatneného nároku je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi, pretože sa domohla konštatovania o porušení práva ustanoveného zákonom alebo osobitnými predpismi v pôvodnom konaní. Základ nároku je bezpochyby v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. daný, pretože jednoznačne v konaní pod sp. zn. 8Csp/15/2018 pred Okresným súdom v Prešove v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 9CoCsp/7/2021-207 bolo konštatované porušenie práv žalobkyne v zmluvnom vzťahu s právnym predchodcom žalovaného, keď tento nielenže zmluvu o kreditnej karte v časti C riadne so žalobkyňou neuzatvoril, pretože chýbala tam vôľa žalobkyne podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale navyiac, táto časť zmluvného vzťahu nemala obligatórnu písomnú formu a minimálne zákonné náležitosti. Už v minulosti táto časť zmluvy bola považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľských veciach. Preto splnenie prvej podmienky, a to podmienky preukazujúcej základ uplatneného nároku, bolo preukázané.

8. Sporná otázka tak, ako ju v podstate namietal žalovaný vo svojom odvolaní, bola otázka výšky priznaného nároku.

Žalobkyňa v žalobe odôvodnila uplatňovaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur čo do výšky tým, že suma 1.000 eur predstavuje sumu reálne vzniknutého bezdôvodného obohatenia, ktoré nebolo žalobkyňi v konaní Okresného súdu Prešov sp.zn. 8Csp/15/2018 priznané.

V priebehu konania žalobkyňa v podaní zo dňa 6.4.2003 prvoinštančnému súdu uviedla, že nad rámec výšky doplatku reálne vzniknutého bezdôvodného obohatenia (1.000 eur) nepožaduje prostredníctvom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia ani 1 euro.

Z uvedeného potom vyplýva, že žalobkyňa formou primeraného finančného zadosťučinenia uplatnením sumy vo výške 1.000 eur mieni vykompenzovať svoju dôkaznú núdzu, pre ktorú jej bola čiastočne žaloba zamietnutá v pôvodnom konaní, primeraným finančným zadosťučinením, ktoré má kompenzovať bezdôvodné obohatenie, ktorého sa v pôvodnom konaní nedomohla.

Nie je účelom konania o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia kompenzovať majetkový neúspech žalobkyne v procese uplatňovania spotrebiteľských práv ako podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Cieľom je reparovať a uviesť do vyrovnaných pomerov, ktoré boli narušené porušením spotrebiteľských práv žalobkyne vzájomné vzťahy medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, resp. žalovaným. Nereparujú sa ujmy materiálnej povahy, ale ujmy nemateriálnej povahy. Preto nie je možné, vzhľadom na tento náhľad na formu primeraného finančného zadosťučinenia, zadosťučinenie považovať za sankciu pre žalovaného. Cieľom je satisfakcia, teda kompenzovať nemajetkové ujmy na strane žalobkyne.

Táto ujma sa skúma vo vzťahu k zmluvnému dojednaniu o kreditnej karte medzi žalobkyňou a žalovaným, o ktorej bolo rozhodované prvoinštančným súdom. Táto výška musí kompenzovať nemajetkovú ujmu žalobkyne v čase, kedy si plnila svoje záväzkové vzťahy voči žalovanému z neplatného právneho úkonu, dokiaľ sa nedomohla ochrany svojich práv v sporovom konaní. Cieľom nemajetkovej ujmy nie je kompenzovať proces, v ktorom sa žalobkyňa domáhala svojich práv a povinností a hmotnoprávne neuniesla svoje dôkazné bremeno, resp. opomenula sa vo svojej nepriaznivej dôkaznej situácii účinne brániť, resp. namietat' a rozporovať dôkazy predložené žalovaným. Pre účely priznania primeraného finančného zadosťučinenia nie je dôležitý proces uplatnenia predpokladov v pôvodnom konaní 8Csp/15/2018, ale hmotnoprávny výsledok svedčiaci o tom, že žalobkyňi boli porušené jej spotrebiteľské práva.

V tomto konaní nie je možné prípadný neúspech v rozsahu 1.000 eur ako bezdôvodného obohatenia kompenzovať a transformovať na primerané finančné zadosťučinenie.

9. Žalovaný namietal výšku priznaného finančného zadosťučinenia žalobkyňi, keď zohľadnenie len prípadného nesprávneho rozhodnutia, resp. rozhodnutia, ktoré žalobkyňi nepriznalo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.000 eur je nepostačujúce.

S týmto odvolacím dôvodom odvolací súd sa stotožňuje a uvádza, že kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu spotrebiteľských práv žalobkyne došlo, teda okolnosti, za akých uzatvárala zmluvu o kreditnej karte. Ďalej je potrebné vyhodnotiť, aký dosah na jej individuálnu sféru malo poskytovanie finančných prostriedkov žalovaného pri používaní kreditnej karty a dobe, počas ktorej táto kreditná karta bola využívaná. Je potrebné vyhodnotiť aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa.

Súd pri hodnotení výšky primeraného finančného zadosťučinenia musí zohľadniť nielen okolnosti na strane žalovaného pri uzatváraní zmluvy o kreditnej karte, ale aj okolnosti na strane žalobkyne a jej správanie sa počas využívania tejto kreditnej karty. Okolnosti musia mať objektívny charakter a je povinnosťou žalobkyne byť, pokiaľ žiada, priznať sumu 1.000 eur aspoň v minimálnom rozsahu procesne aktívnou a tvrdiť okolnosti iné, než okolnosti súvisiace s kompenzáciou nepriznaného bezdôvodného obohatenia v pôvodnom konaní.

10. Preto, keďže prvoinštančný súd sa týmito okolnosťami nezaoberal, považoval odvolací súd výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia za nedostatočne odôvodnenú, keď úvaha súdu vychádza tiež len z akejsi kompenzácie neúspechu žalobkyne v pôvodnom konaní v rozsahu zamietnutia časti uplatneného nároku žalobkyne.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude opätovne preskúmať uplatnený nárok žalobkyne čo do výšky, vyhodnotiť okolnosti na strane žalobkyne aj žalovaného pri uzatváraní pôvodného zmluvného vzťahu, ktorý bol predmetom preskúmania v konaní sp.zn. 8Csp/15/2018, vychádzať z satisfakčnej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, zohľadniť okolnosti pri aplikácii kreditnej karty žalovanou a správanie sa žalobcu, a ďalej okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu na súd vo veci 8Csp/15/2018.

Proces dokazovania a proces prijatia záverov prvoinštančného a odvolacieho súdu o výške bezdôvodného obohatenia súd vyhodnotí už len v záveroch svojej úvahy na prípadnú podporu subjektívnych tvrdení žalobkyne vo vzťahu k výške uplatneného nároku. Tieto okolnosti sa dotýkali priebehu dokazovania v pôvodnom konaní, nemôžu byť okolnosťou, len na ktorej bude odôvodňovaná výška priznaného nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

Úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom konaní bude rozhodnúť aj o trovách celého konania.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).